

- 2..... 23.11.98 אבי אבטה, טומאה וטהרה, קריית מלאכי
- 4..... 1.12.98 קס מלך, טומאה וטהרה, אשקלון
- 6..... 8.12.98 קס גונציל צהייה, טומאה וטהרה, אשקלון
- 8..... 22.12.98 קס אקלה יאסו, טומאה וטהרה, אשקלון
- 9..... 26.1.99 קס מקונן, טומאה וטהרה, קרית גת

אבי אבטה, טומאה וטהרה, קריית מלאכי 23.11.98

אני גרתי במחוז גונגר, ליד האימבה. בכפר. בכפר שגדלתי היו רק יהודים, בערך כ-400 משפחות. טומאה- התעסקות במת מטמאת. יהודי לא טיפל בגוויה של גוי. כל מי שטיפל במת שאינו גוי, טמא למשך שבעה ימים ונמצא מחוץ למחנה. כמובן שעדיף שגוי יטפל במת אך במידה ואין אז יהודי מטפל ואז הוא מיטמא למשך שבעה מים. בתום שבעת הימים הוא נותן לקס כסף ומקבל ממנו ברכה של טהרה. בסוף שבעת הימים הולך אל הנהר וטובל כמעט 40 פעמים. לקראת הטבילה- מסתפרים (שיער ראש וזקן) גוזרים ציפורניים ומנקים את הגוף לקראת הטבילה. לאחר שהשמש שוקעת והוא מיטהר הוא חוזר אל הבית ומתנהג כרגיל. אם אחד מבני המשפחה מטפל במת אסור לו להתגלח במשך 30 יום אך אם הוא אינו קרוב משפחה מותר לו להתגלח כרגיל לפני הטבילה. אם הייתי באותו החדר שבו נמצא המת, על אף שלא נגעתי / טיפלתי בו אני טמא גם כן. בסוף ימי הטומאה המיטהר מביא לקס מתנה, הקס עושה במתנה שימושים לטובת עניים וכדומה זו לא הנאה אישית.

היחס לגויים- אם גוי מגיע אלי לכפר אם הוא לא נגוע מותר לי ללחוץ לו את היד. (נגוע הכוונה- אם הוא לא נגע בחיות מתות) הוא יכול להיכנס אל הטוקול. כל חיה מתה – מטמאת. כל חיה ולו הקטנה ביותר. כאשר מתה למשל כבשה מהעדר, קוראים לגוי עוד כשרואים אותה חלשה וגוססת והוא מטפל בה ולוקח אותה אליו ללא תשלום. אם נגעתי בפרה מתה תהליך טומאה והטהרה זהה באותה המידה. (שבעת ימים מחוץ טבילה וכו') הלמידה והידע שלנו נקנתה דרך ספרים מסוימים כמו אורית שבהם למדו וקראו רק הגדולים שבעדה. בכפר שלנו היום בערך 6-7 קסים – גדולים. אם גוי בא ואומר שהוא אינו טמא, שאינו נגוע, מאמינים לו. לא הייתה סיטואציה כזו שהם היו משקרים לנו. הם היו מגיעים ע"מ לתקן מחרשה או לקחת דברים מסוימים. ולכן הם לא היו נכנסים לביתנו או יושבים לאכול איתנו. בחתונות שלהם למשל הם היו מזמינים אותנו לשמחה שלהם נותנים לנו כבש לדוגמא וכל השחיטה והאכילה הייתה מתבצעת בנפרד. הייתה הפרדה בין גויים ליהודים. אוכל שבושל ע"י גוי לא נאכל על ידנו. במידה ואכלתי אוכל של גוי במשך 14 ימים הוא אוכל רק פול ע"מ לסבול רעב, לייבש את הבטן והוא צריך לשלם לכוהנים. עושה חזרה בתשובה, אין צורך להתרחק מהכפר במשך 14 הימים.

אישה בנידה- טמאה גם כן. יושבת בבית מיוחד משלה במשך ימי הנידה. המשפחה שלה מוציאה לה אוכל, מניחים לה והיא לוקחת בעצמה- אין מגע. יש קו בפתח הבית שאותו אסור לעבור. אם מדובר בילדה, שהיא עדין קטנה ולא יכולה להיות לבד, דואגים שיהיה שתהיה איתה עוד משהיא שתדאג לה. לאחר שנגמר המחזור היא הולכת אל הנהר, נמצאת שם במשך כל היום טובלת את גופה בגדיה הכלים שאכלה בהם ובמשך היום גם כן צמה עד ששוקעת השמש. במשך היום שהיא נמצאת בנהר שומרים מסביב שלא יפגעו בה גויים. לאחר שקיעת השמש חוזרת הבת אל הכפר והולכת אל הקס, מקבלת מהקס 40 מלקות עם שוט. אוכלים ולאחר מכן היא טהורה.

יולדת- גם כן נטמאת לאחר הלידה, התינוק האימא והבת נמצאים בבית המיוחד מחוץ לכפר. אימא שלה עוזרת לה לטפל בו. אם נולד בן היא טמאה למשך 40 יום ואם נולדה בת היא טמאה למשך 80 יום. מביאים לה אוכל בגדים והכל כמו אישה נידה. התינוק נמצא איתה. לאוהל המיוחד שבו היא שכנה שם קראו מרגנדזודו (הפירוש הוא - "אוהל ווסת") זה לא אוהל מגורים. או שומרים את אוהל או במקרה שאין צורך בו שורפים. לאחר תום ימי הטומאה הולכת היולדת אל הנהר או ים לטבול, חובה לטבול במים זורמים ולא עומדים. בשעה שש היא אוכלת ארוחת ערב

ובמשך הלילה אסור לה לאכול. למחרת בערב לאחר שקיעת השמש היא חוזרת מקבלת את המכות עם השוט, בעלה נותן כסף לקס, ומעבירים לצדקה. מי שאין לו כסף נותן כבש. קוראים בספר גיז (כמו גמרא) את ההלכות, מי שלמד תנ"ך שידוע לדבר אורית. ולאחר מכן היא חוזרת הביתה יחד עם התינוק שגם אותו טובלים גוזרים לו ציפורים ומנקים אותו היטב לקראת הטבילה. וכך קורה אותו דבר גם עם לידת בת רק למשך 80 יום. ובאותו הזמן הבעל נמצא בביתם לבד.

גבר שהתייחד עם אישה אינו טמא לאחר מכן. ואינו צריך ללכת לטבול. אם באותו חדר שהיה בו במת היו גם כלים הם נטמאים. היה אפשר לטהר רק כלים מסוימים וכלי שאינו יכול להיטהר שורפים. היו מטהרים במים רותחים. כלים כמו ברזל, עץ חזק, נחושת, זכוכית. חרס אי אפשר לטהר ולכן שוברים או נותנים לגוי. לפני שטובלים את הכלי מנקים אותו היטב. אם אישה בנידה נגעה בכלי מסוים הוא מיטמא. אם היה בכלי משהו קטן מת, כמו זבוב לדוגמא זה לא מטמא את הכלי.

כלה- יום לפני חתונתה הולכת אל הנהר במשך יום שלם היא נמצאת שם וטובלת, שלפני כן היא הכינה את עצמה. לאחר מכן היא חוזרת אל הבית לאחר שקיעת השמש. יום למחרת מתקיימת החתונה, החתן בא אל הכפר של הכלה היום קסים שמברכים אותם. אם מתקיימת חתונה בין חתן וכלה צעירים, לאחר החתונה הם לא ישר עוברים לגור יחד, כל אחד חוזר אל בית הוריו ורק לאחר שהם מתבגרים הם עוברים לגור יחד. (בערך בגיל 14) אם הם נישאו בגיל מאוחר הם ישר עוברים לגור יחד. בליל הכלולות שלהם יש עדים מחוץ לחדר שלהם ע"מ לדעת אם היא בתולה או לא. העדים בודקים את הכלה שהיא אכן בתולה ואין בה שום פצע אחר שממנו נגרמה זרימת הדם שהעידה על בתוליה. היו מקרים שהיו משקרים ע"מ שלא יודע שהיא אינה בתולה אך זה כמעט ולא קרה. במידה וגילו שהכלה אינה בתולה כל החתונה מתבטלת, היא חוזרת אל בית הוריה.

קס מלך, טומאה וטהרה, אשקלון 1.12.98

שמי קס מלך וגרתי באזור גונגר, בכפר אמבובר. ליד אדם תנא. עליתי לארץ בשנת 1991 במבצע שלמה. כשעליתי לארץ הייתי בן 67 ועכשיו אני בן 82. באתיופיה כשאדם היה מת רק יהודים היו מתפללים בו. מי שתיפל וקבר את המת מיטמא למשך שבעה ימים. הוא נמצא מחוץ לביתו הרגיל והמשפחה מהבית מביאה לו אוכל. בסוף שבעת הימים הקס מברך אותו, הוא הולך אל הנהר ושטף את עצמו ובגדיו בשעות הערב ולאח מכן הוא חוזר חזרה לביתו בכפר. אם אני לדוגמא נגעת במישהו שניטמא ממת גם אני טמא למשך שבעה ימים. אסור לאכול את אותו האוכל שהאדם הטמא אכל. לא נוגעים באוכל שלו. הכלים שהטמא נגע ואכל מהם טמאים גם כן. הכל נמצא מחוץ לבית הרגיל. אפשר לטהר את הכלי לאחר שניטמא. ביום השביעי לאחר תום ימי הטומאה שחטו כבש כקורבן שנאכל על ידי כולם. בתורה כתוב שמי שרוצה להיטהר צריך לשחוט פרה אדומה, באתיופיה היה פרה אדומה לקחו אותו ושחטו אותה, לוקחים את הראש שלה ומעבירים במים טבעיים מהנהר.

נערה במחזור חודשי- לא נמצאת בבית כרגיל אלא יוצאת אל בית מיוחד ששם היא אוכלת ומקבלת כל מה שהיא צריכה. לאחר שבעת ימים אם לא נגמר הדם חוזרת לעוד שבעת ימים, עד שיהיה נקי. לבית הזה קראו מרגנו'דו. לאחר שבעת הימים היא רוחצת ומתנקת וחוזרת אל ביתה.

יולדת- גם כן יוצאת מחוץ לבית לאחר לידתה. אם נולדה בת יוצאת למשך 80 יום ואם נולד בן יוצאת למשך 40 יום. לאחר שתמו ימי טומאתה הקס מברך אותה והיא רוחצת את עצמה ואת התינוק לה. היא לא אוכלת במשך כל היום. אם יש לה כסף היא מביאה ומזמינה את כולם לאכול כבש לדוגמא ואם אין אז שתיה ואוכל קל יותר. באותה מעמד קוראים גם כן בספר ארדת. לאחר מכן היא טהורה וחוזרת אל ביתה. כך קורה בלידת בן ובת.

גויים- אם לדוגמא מגיע אל הבית שלי גוי הוא לא נכנס לתוך הבית. הוא מקבל מים ואוכל אך אין מגע בנינו. ולו לחיצת יד. כך היחס של הקסים וגם של אדם פשוט. אך אם אדם חי לדוגמא לבדו בעיר בין גויים הוא יכול ללחוץ ולבוא במגע עם הגויים. אסור לאכול אוכל של גויים. גם לא כוס מים. ברגע שהוא נוגע בזה זה מקבל את טומאתו. אם אדם אכל אוכל של גויים ורק לאחר מכן נודע לו שזה היה אוכל של גויים והיה אסור לו לאכול הוא הולך אל הקס ואומר לו ובמשך שבעה ימים היא טמא ונמצא מחוץ אל הכפר אוכל אוכל מסוים ולסוף שבעת הימים מיטהר. בכפר שלנו היו גויים גם כן, לא מעט. והיהודים חיו בנפרד כמובן מהגויים. היו לנו פרות וכבשים ושטחי אדמה. בשטחי האדמה גידלנו אפונה, תירס, חומוס, חיטה ועוד.. אם לגויים הייתה חתונה בכפר גם אם היו מזמינים אותנו לא היינו הולכים. היו קשרי ידידות בין גויים ליהודים בכפר אך לא היינו שותפים בשמחות. אם כבשה מתה מהעדר שלי וטיפלתי בה אני טמא לאחר מכן. אפילו חיה קטנה מתה שבאתי איתה במגע היא מטמאת אותי. אם כן, ונגעתי בפרה מתה לדוגמא זורקים את הנבלה אל הכלב, הטמא הולך אל הנהר במשך יום אחד, לא אוכל, לא שותה ולא עובד ובערב אני טהור. מוות של אדם מטמא למשך שבעה ימים מוות של חיה מטמא למשך יום אחד. כלים שהגיעו במגע עם מת או שהיו בקרבת מת ואני רוצה לטהר אותם אי אפשר לטהר אותם, זורקים אותם. אם הם נטמאו ממגע עם גוי אז אפשר לטהר אותם עם מים רותחים.

יום כיפור שחל בשבת- שבת היא מעל הכל ולכן גם אם יום כיפור יוצא בשבת לא צמים. ילדים צמו מגיל 11-12, לא לפני. אלא אם כן זה ילד חזק ובריא שיכול.

בגיל בר מצווה לא היה בדיוק מה שיש כאן בארץ אלא הנער היה הולך לבית הכנסת מתפלל לומד וקורא בתורה. אך לא היו חגיגות כמו היום. הוא בעצם הופך לגדול. לאחר שאנשים ניטהרו מטומאתם (יולדת, טמא מת וכו') בערב לאחר שצמו היו נותנים עליהם כמו מכות קלות עם עשבים.

באתיופיה כשאנשים היו מתחתנים ההורים של החתן והכלה היו נפגשים אחד עם שני לפני, הורי החתן היו נותנים קצת כסף להורים הכלה כביכול להבטיח שלא "תלך" למישהו אחר, אך לא הייתה נתינת טבעת כמו היום. החתן רואה את הכלה באותו הלילה של החתונה לא לפני החתונה אך אבי החתן ראה את הכלה. לא הייתה נתינת טבעת כמו שמקובל אצלנו.

קס גונצ'ל צהייה, טומאה וטהרה, אשקלון 8.12.98

אני בן 29, עליתי לארץ בשנת 92 אחרי מבצע ששלמה. גרתי באזור גונגר, בכפר. אני מדבר שתי שפות אמהרית וטיגרית, ומנהגי לפי אמהרית. שם משפחתי ברוך ושמי הפרטי טסו'.

במקרה של מוות באתיופיה הכוהנים והקסים היו מתפללים ומי שנגע בו כאשר הוא קבר לא נכנס לבית למשך שבעה ימים, לאחר שבעת הימים הוא מסתפר ומתגלח הכהן מזה עליו מים הוא נותן קורבן על האש ובערב הוא טהור. באתיופיה איפה שהיו נזירים הייתה גם כן פרה אדומה אך לנו בכפר לא הייתה פרה אדומה שטיהרה את המת.

בחורה שנמצאת במחזור חודשי מתרחקת מהבית ויוצאת לגור בבית קטן משלה מרגגוזו. שם היא יושבת שבעה ימים אם המחזור לא נגמר יושבת שם עוד שבעה עד שזה נגמר לחלוטין לסוף שבעת הימים הולכת לטבול בנהר עד הערב היא לא נכנסת לבית. במשך ימי שהותה בבית המיוחד אם היא אינה יכולה להכין בעצמה מנחים לה על הרצפה אוכל והיא לוקחת בעצמה, ז"א שאין מגע בינה לבין מי שמעביר לה את האוכל.

יולדת- כאשר היא יולדת בן 40 יום היא טמאה והיא יושבת בחוץ כמו אישה נידה. לאחר שבעה ימים יש ברית ולאחר הברית היא חוזרת אל הבית המיוחד עד להשלמת 40 הימים מחוץ לבית. במקרה של הולדת בת היא נמצאת במשך 80 יום בחוץ לביתה.

לאחר השלמת ימי הטהרה, אם אין לה כסף לכבשה היא נותנת יונה כקורבן ובערב היא חוזרת אל ביתה הרגיל. הכהן מקריב ומטהר אותה לחלוטין. ליולדת קוראים בספר ארדית. ארדית שימשה במקום פרה אדומה

אם זה בן הכהן מחזיקו כמו הבן שלו ואומר ומקבל על עצמו היולדת יושבת על הרצפה משקים (מדקה 8 ועשר שניות לא ברור לי כ"כ הענין)

ספר ארדית- סידור תפילה מהמלך דוד, תהילים שכתוב בשפת הגז. לא היה דפוס פעם. עטיפה מעור לא קונים שנעשתה ע"י הנוצרים. קוראים בספר הזה כאשר יש חו"ח חולה או כשרוצים ברכת הבית לאחר לידה בשם היולדת והתינוק. וזה נעשה מעור של גדי (הכריכה).

אם מגיע גוי לכפר באתיופיה אין שום מגע בינינו ולו לחיצת יד. (חיטה שמגיעה מגוי בכלי ברזל אתה יכול לקבל, כלי עץ וכלי ברזל יכול, חרס- לא)

בחתונת גוי אסור להשתתף וכמובן שלאכול אסור. מי שנגע בפרה מתה לדוגמא הוא טמאה והולך לנהר להיטהר הוא טמא למשך יום אחד גם עם ציפור למשל כל דבר מת הוא טמא עבורך ועליך להיטהר בנהר. קודם מבוקר עד ערב, כך אתה שותף את הבגדים ואז אתה נכנס לטבול.

כלי של גוי אסור בשימוש, אם זה כלי ברזל אפשר להכניס אותו במים ולטהרו. הפעם הראשונה שצמתי ביום כיפור הייתה כשהייתי בן 7. באתיופיה אין דמוקרטיה כמו בישראל יש חובה לעשות הכל.

חתונה- לפני שהכלה מתחתנת ישנן נשים זקנות שבודקות אם היא בתולה ואם היא מוכנה לחתונה את הגבר שואלים הכוהנים שהוא אינו מכיר אף אחת אחרת והוא נשבע על כך, הכוונה שלא התייחד עם אישה קודם לכן. לאחר הלילה הראשון שלהן יחד רואים את הדם על הסדין וזה סימן לבתולים. אם אין לה בתולים שמים אותה על החמור והיא צריכה לקבל מכות כמו שכתוב בתורה. את החדר שלהם לילה הראשון מסדרים מראש כמו סוכה בחוץ שם שמשך שבועיים יושבים שותים שמחים בשמחת החתן והכלה חברי החתן והכלה והיא נשארת אצל הוריו למשך

שנתיים. את הסדין שמעיד על בתוליה חברי החתן צריכים להביא אל הכוהנים לאחר שלושה ימים. ישנם עדים הנמצאים עם החתן והכלה בלילם הראשון, הם ישנים על הרצפה באותו החדר על מנת שיעידו שהיא באמת בתולה.

קס אקלה יאסו, טומאה וטהרה, אשקלון 22.12.98

קוראים לי אקלה יאסו אני בן 72 עליתי לארץ בשנת 1991 במבצע שלמה. באתיופיה גרתי בכפר דאות גוררה על יד גונדר. אני אמהרי ולא טיגרי.

במקרה שמישהו מת בכפר אחד מיהודי הכפר היה מטפל בו ונעשה טמא לכן נשאר מבחוץ למשך שבעה ימים מביאים אליו אוכל אל מחוץ לבית. לאחר שבעת ימים הוא הולך אל הנהר ומכבס ושוטף את כולו כולל הבגדים. במשך שבעת הימים הוא טובל כל יום פעם אחת כולל היום השביעי. ביום השביעי צום ורק בערב כאשר הוא חוזר לביתו מותר לו לאכול.

נערה במחזור חודשי נמצאת מחוץ לבית למשך שבעה ימים בבית מיוחד ששמו מרגנזודו. המשפחה מביאה לה אוכל במשך שהותה שם. כל יום היא הולכת אל הנהר וביום השביעי היא גם כן צמה והולכת אל הנהר מכבסת את בגדיה שותפת את כולה וחוזרת בערב חזרה לביתה.

אישה לאחר לידה, במידה וילדה בן נמצאת מחוץ לבית למשך 40 יום ואם ילדה בת נמצאת שם למשך 80 יום כאשר התינוק/ת נמצא איתה. אוכל היא מקבלת על יד משפחתה. בסיום התקופה (80/40 יום) היא מביאה לחם כמו קורבן כל המשפחה מגיעה במידה ויש אפשרות אז יש בסעודה גם בשר. האישה מקבלת 'מכות' קטנות קטנות כמספר הימים שהיא שהתה מחוץ לבית, 40/80, לאחר מכן היא חוזרת הביתה.

היחס לגויים - אם לדוגמא גוי מגיע אלי לכפר הוא לא יכול להיכנס אלי לבית אני יוצא אליו, אין מגע בינינו. אוכל של גוי אסור באכילה, מי שאכל אוכל של גוי נחשב שחטאו לכן הולך אל הקס מספר לו ומקבל על עצמו כמו צום. קבלת הצום אוסרת למשך שבעה ימים לא לאכול לחם אלא רק פול. לאחר שבעת ימים כמו אישה מביא מנחה-לחם מברך עליה, כמו קורבן, ולאחר כל התהליך הזה הוא חוזר לאכול כרגיל.

כאשר מתה כבשה בכפר לדוגמא, מי שעסק בטיפול של הנבלה הולך אל הנהר לאחר שסיים להתעסק איתה ובערב הוא טהור בחזרה. ככלל, לא משנה איזו נבלה כל עוד הוא נגע במת הוא צריך לטבול בסוף היום. כלים שנמצאים בבית בו יש את המת, אם זהו כלי חרס הוא טמא ונזרק אין דרך להכשירו. כלי זוכית וברזל הם טמאים איך אין צורך לזרוק אותם אלא להכשירם. את כלי הברזל מכשירים על יד אש ואת כלי הזכוכית במים רותחים.

חתונה - על מנת לדעת שהכלה בתולה ולא הייתה עם שום איש קודם לכן יש אנשים שבודקים לפני החתונה את הכלה. קטנה לא בודקים וגדולה כן. ואם הכלה אינה בתולה לא מקיימים חתונה. כאשר מגלים שהכלה בתולה יש שמחה ויש שירים לכבודה. היה שיר מיוחד שהיו שרים במאורע הזה. בלילם הראשון של החתן והכלה ישנם עדים אך הם נמצאים מחוץ לחדרם.

יום כיפור הוא יום צום. מגיל 7 שנים ילד צם צום מלא. לפני הרבה שנים אם יום כיפור היה יוצא בשבת לא היו צמים בשבת, אך עכשיו אם יום כיפור יוצא בשבת צמים.

ברית מילה - אם ברית מילה יוצא בשבת לא מוהלים את התינוק ומככים ליום ראשון.

בשבת בבוקר אוכלים אוכל קר כיוון שאין אש בשבת.

חג חנוכה לא נחוג באתיופיה.

גבינה בפסח אסור לאכול.

סוכות - חוגגים במשך שמונה ימים. ארבעת המינים לא היו.

שופר בר"ה יש לא כמו בארץ אך היה.

וחג הסיגד בוודאי שהיה, היו עולים אל ההר, הר גבוה.

קס מקונן, טומאה וטהרה, קרית גת 26.1.99

אני טיגרי על פי מנהגי שמו של הכפר שגרתני בו הוא שי-רה אסגדה. אני בן 67. עליתי לארץ בשנת 1983 במבצע משה.

אישה נידה הייתה יוצאת מחוץ לבית אל בית מיוחד שקראו לו סגיד. אמא שלה מביאה לה אוכל אל מחוץ לבית. לאחר שנגמרו ימי המחזור, לאחר שבעת ימים, ז"א גם אם המחזור נגמר לפני, לדוגמא ביום החמישי, היא מחכה עד תום שבעת הימים ואז היא הולכת אל הנהר טובלת את כל גופה ומכבסת את כל בגדיה צמה עד הערב (רק ביום השביעי). בזמן הטבילה יד עדים שרואים שהיא טובלת את כל גופה ושלא נשארת ולו שיערה אחת בחוץ. לאחר מכן חוזרת אל הבית המיוחד עד הערב. במקרה של יולדת, היא גם כן יוצאת אל מחוץ לביתה הרגיל אל בית מיוחד, אם ילדה בן נמצאת שמונה ימים עד המילה ועוד 33 ימים מחוץ לביתה, בסך הכל 41 יום. בתום ימים אלו היא טובלת בעצמה 40 פעמים ואת התינוק. אם ילדה בת, היולדת טמאה. במשך שבעה ימים ראשונים היא לא זזה מהבית. (גם במקרה של לידת בן וגם של לידת בת, מנקים עבורה את כל הבית טוב טוב). בסוף ימי הטומאה היא טובלת 80 פעמים, ויש נשים שרואות שהיא אכן טובלת היטב, בצורה שלמה. חוזרת לבית בלי לאכול עד הערב.

היחס לגויים - אסור להכניס גוי אל תוך הבית, גם כדי לתת לו לשתות לדוגמא, לא באים איתו במגע. לא לוחצים ידיים, לא אוכלים אוכל של גוי, הם נכנסים הביתה - האלוהים שלהם מטמא ולכן אסור לנו לבוא איתם במגע.

נבלת חיה - אם באתי איתה במגע (עם הנבלה) אני טמא למשך יום אחד, רוחץ את הבגדים, מכבס וטובל את הגוף במעיין זורם. נבלת חיות קטנות שאני נוגע בהם, כמו לדוגמא זבוב, לא מצריכות טבילה ואת כל התהליך אלא ניקוי טוב, בחיות הגדולות כמו כבש פרה וכו' נצרכת טהרה מסודרת. אבל הרבנים הגדולים אפילו מנגיעה בנבלה של חיה קטנה כמו זבוב יזדקקו לטבילה. כלים - שהיו באיזור של הנבלה, אם זה כלי חרס - זורק, ברזל - טובלים באש או במים, זכוכית - טובלים במי מעיין.

חתונה - במקום שהחתן והכלה מתייחדים בפעם הראשונה לאחר חתונתם יש שלוש עדים שיושבים מחוץ לבית ושומעים מבחוץ שהיא בוכה משמחה שהיא אכן בתולה הם נכנסים אל הבית ורואים את הבגדים והסדין שלה עם כתמי הדם שאכן מעידים על בתוליה. העדים בודקים את גוף הכלה. אם היא לא בתולה מחזירים אותה חזרה לביתה עוד באותו הלילה וזו בושה גדולה עבור הכלה.

בשבת לא עושים ברית מילה, אם היום השמיני יוצא בשבת דוחים את הברית ליום ראשון.